

[Thestrup.]

hvor han tidligere var henvist til en nådesakt. Det er denne ret, vi også i det tilfælde her ønsker at få fastslået.

Og med disse bemærkninger kan jeg anbefale forslaget.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg skal her ved første behandling af dette forslag blot sige, at mit parti i princippet er enigt med forslagsstillerne, og at vi som følge heraf anser det for naturligt i de tilfælde, forslaget omfatter, at pålægge det offentlige en klar erstatningspligt. Men det store spørgsmål, dette forslag rejser, er: er det i det hele taget muligt — den højtærede indenrigsminister var inde på spørgsmålet før, og jeg tror desværre, han har ret — at udarbejde klare regler for de erstatninger m. v., som det her drejer sig om, når vi tænker på de ofte vanskelige tilfælde, der i disse sager kan komme til at foreligge, eller som allerede foreligger? Jeg kan kun her ved første behandling sige, at mit parti i det udvalg, der nedsættes, meget ihærdigt vil gå ind i udvalgsarbejdet, og vi vil meget håbe, at der også kommer et fornuftigt resultat ud af det forslag, der her er stillet fra visse partiers side.

Else-Merete Ross: I sit svar til hr. P. E. Eriksens spørgsmål af 30. december 1966 om erstatning til personer, der ved offentligt foranstaltet vaccination udsættes for skade, siger ministeren, at sådanne skader optræder så sjældent, at generelle regler om erstatning ikke er påkrævede. Skulle der vise sig alvorligere komplikationer i forbindelse med vaccination, vil hvert enkelt tilfælde blive taget op til individuel behandling og eventuel erstatning blive givet. Selv om det heldigvis kun er sjældent, at der opstår komplikationer i forbindelse med vaccinationer, ville jeg finde det rimeligt, at det i lovregler blev fastslået, at det offentlige har en klar og vidtgående erstatningspligt i sådanne tilfælde ud over, hvad den pågældende har krav på i medfør af sygeforsikringsloven og sociallovgivningen. En sådan generel erstatningspligt skal naturligvis i loven ikke fastsættes til et bestemt beløb i kroner og øre; godtgørelsen må i hvert enkelt tilfælde ligesom nu afhænge af den individuelle patients

konkrete skade. Det væsentlige er, at befolkningen ved, at den er sikret ret til fuld erstatning for skade og tab, som står i påviselig sammenhæng med den foretagne, af det offentlige foranstaltede, vaccination.

Ministeren siger i sit svar den 12. januar 1967, at han med hensyn til de tilfælde af polio, der opstod i forbindelse med vaccinationen i foråret 1966, er indstillet på at søge de bevilgende myndigheders tilslutning til at yde en godtgørelse. Menes der dermed, at ministeren vil gå til finansudvalget for at få tilslutning til en godtgørelse? Så vidt jeg har forstået, fik en af patienterne den 23. december 1966 at vide, at erstatning var bevilget, men at vedkommende selv skulle formulere kravene; det skulle dreje sig dels om de allerede afholdte ekstraudgifter på grund af lammelserne, dels om et skøn over kommende fortsatte udgifter. Da vedkommendes vaccination fandt sted i marts 1966 og sygdommen med hospitalsindlæggelse fandt sted ca. 4 uger senere, synes jeg, man må sige, at det har taget meget lang tid, før den pågældende har kunnet få besked om, at erstatning kunne ydes. Da der for de pågældende patienter både har været tale om et chok over at være ramt af den sygdom, de netop havde søgt at undgå gennem vaccination, og da der er tale om økonomiske og praktiske vanskeligheder i forbindelse med deres lammelser, virker det yderligere belastende, at spørgsmålet om godtgørelse trækker så længe ud, og at de selv i den mellemliggende tid må klare alle økonomiske ekstraudgifter. Havde man faste lovregler, der også angav, under hvilke betingelser, hvor og hvornår læge, sygehus og patient kunne rejse sag om erstatning, skulle man tro, at sådanne klager kunne behandles hurtigere og med mindre besvær for de skadelidte, end tilfældet er nu, da deres pårørende har måttet føre en enerverende kamp for at få erstatningssagerne taget op. Både en sikkerhed for godtgørelse og en hurtigere behandling af sagerne mener jeg vil være af betydning for at sikre effektiv gennemførelse af senere almindelige vaccinationskampagner.

På det radikale venstres vegne vil jeg derfor gerne opfordre ministeren til at fremsætte lovforslag om dette spørgsmål eller eventuelt at gå ind for det, ministeren